

Pomul Dragostei pierdute

Petru Plătică

În poiana vieții mele,
Ai sădit cu drag un pom,
Ca frumoase păsărele
Să îmi cânte, când adorm.

Și te văd în vis,
Tare mă dorești!
Când te-ai dus, mi-ai zis
Că tot mă iubești.

Cu parfum de flori,
Zumzet de albine,
Mă trezesc în zori,
Cu gândul la tine.

Simt suflarea ta,
Prin freamăt de frunze,
Și nu pot uita
Sărutul pe buze.

Și alerg la pom,
Îl cuprind cu dor,
Dragul meu, scump om,
Fără tine mor.

Vino, viața mea,
Tare-mi este greu,
Tu îmi ești o stea
Ce-o aștept mereu.

Vreau în fața ta
Să îmi cer iertare.
Cât voi regreta
Pentru acea purtare?

Tu pe unde ești
Și ce faci acum?
Încă mai iubești
Pomul de la drum?